

ընենք քրիստոնէական կեանքին խորհուրդը, աշխարհ աւելի խորացելս պիտի համոզուինք արդարեւ թէ Աւետարանով կատարուած յայտնութիւնը նշմարիտ օրհնութիւն մը եղած է մարդուն համար, նախ և զերազանցապէս հոգեւոր տեսակետով, որ, անտարակոյս, ատով իսկ կ'ըլլայ աւելի թանկագին, և յետոյ կեանքի ընկերային և բարոյական ոլորտներու մէջ հետզհետէ աւելի ընդարձակօրէն երեւան եկած այն արդիւնքներով, որոնք անով պատգամուած կրօնքին գործն են կատարելագոյն:

Փրկութիւն, այսինքն մարդուն հոգեկան եւ ընկերային ազատագրութիւնը . . . ա՛յս է առանցքն և նպատակակէտը Աւետարանով սկրսուած յեղաշրջութեան, որուն շարժիչ զապանակն է Աստուծոյ սէրը մարդուն համար: Ու չկայ մեզի համար աւելի սրտապնդիչ բերքաւնք՝ քան կարենալ մտածել թէ այդ սէրը, որ աշխարհի վրայ իրագործուեցաւ պատմութեան որոշ մէկ վայրկեանին, չի տեսնուի մեծ մասնականացն, Աստուծոյ սրտին մէջ ծնունդ առած և անոր էութեան

թեան բաղկացուցիչ գորութիւնը եղած էր արդէն «յառաջ քան զյիննին աշխարհի», յառաջագոյն սահմանուածով նշաւիւնով երանական այն վիճակին, որուն երազը իղձն ու ձկնուռն է ամէնուն:

Ստորագծուած այս բառը, որ Առաքեալինն է, կը պարզէ հարցը.— Փրկութեան շնորհը, որ «հրաւեր» մըն է ինքնին, մեր կեանքին մէջ կ'արդիւնագործուի այն ատեն միայն, երբ մենք կարող կ'ըլլանք չմերժել զայն, երբ կրնանք յաւիտենական իմաստութեան և զիտութեան ազրիւրէն՝ իր սիրելիին արեւան գիշացաւ մեզի առաջարկուած այդ պարզին դնահատել սուրբ և աւնարատ մտքով, լսել նշմարաւթեան ծայրը, կարգաւ Աստուծոյ կամբին խորհուրդը, բմբունել քրիստոսով իրականացած որդեգրութեան արժէքը, և համոզուիլ թէ զընդմուտ ըլլալով Սուրբ Հոգւոյն կիներովը, որ մօրհակն է մեր երկնային ժառանգութեան, այլ եւս տառցուած չեն ենք Աստուծոյ սիրոյն և փրկութեան խաւային:

Պանիրէ

Թ. Ե. Գ.

ԿԱՂՆԻ ՈՒ ԵՂԵՐ

Օր մ'եղեղին
Կ'ըսէ Կաղնին.
«Բնութենէ
Որքան գանգիս՝ իրաւ սեղն է.
Ամենամանր
Թաշուն մը բն ընա մըն է ծանր.
Հով մը սկաւ՝ որ հազիւ թէ
Ջրի երես կը վարկիթը կ'ախպէ բն
Գլուխ ծուկ նկուն ու ննդ.
Մինչդեռ զազարն իմ վնասագանձ
Նման անեղ Կովկաս լեռանց՝
Չէ թէ միայն արեւոյական
Ճանաչեմու կ'ըլլայ խափան՝
Այլ եւ մերկին
Վանէ նիւեղը մոլեղին,
Ամէն հովեր՝ բն վորտիկ,
Իսկ ինձ համար գեփիւս Բաղքիկ.
Սաղարմեւուս սակով գոնէ,
Գուն բուսնէի, ս'երսանէ,
Ռոնցմով եւ վնասագանձ
Կը պանայանեմ մօս գանուղ բոյսեր ամէն.
Այնման երկիւղ չ'իւր կրեւ,
Փնդ կ'ըլլայի պաշտպան եւ սէր:
Սակայն կ'երբաս դուն կը բուսնիս,
Ո՛ր խեղն րիւսիկ,
Խոնարս ամանց վնայ հովքիւսիկ.

Բնութիւնը ստուգապէս
Անխուած է, եղէ՛ղ բնդ.»

— «Կարեկցութիւնդ, եղէ՛ղ բնա,
Է՛ն հեւեանք բնորից լաւ.
Այլ ինձ համար
Հոգ մի՛ ստնիր դուն վայրապար.
Գուն աւելի, Կաղնի՛, բան զիս
Վնասեցնէր երկիւղ ունիս:
Ես կը ծուխ, այլ չեմ կտրիւ,
Գուն մերկի ցարդ Բաղարմեւս
Այլ վերջ տեսնե՛մք ամէն բանի,
Կրտեն, վախճանն է զովքիս:»

Մինչդեռ եղէ՛ղ զայս կը խօսէ՛ր՝
Հով մոլեղին

Փրփի ծայրէ հարկանին
Անեղապէս զաւակը՝ զոր
Հիւսիսի ծոցն կրած ըլլաւ
Մինչեւ այն օր: Այնման ուժով
Բուռն նիւեղն ստակացուց հով՝
Որ վերջապէս նեսեց գետին այն սեղ Կաղնին՝
Որու զլուխ կը բարձրանաւ մինչեւ երկին,
Եւ ոյր ոսկեր զծոխի խոր կը հասնէին:

Մարտիլ

Լաճօնքէն

Թրգմ. ՄԵՍՐՈՊ ԼՈՒՊԱՐԵԱՆ

